

1

‘Dan ga ik maar eens.’ Niels staaarde haar aan. Een week na hun diploma-uitreiking had hij besloten om een vliegticket naar Australië te boeken.

Olivia was met hem meegekomen naar Schiphol, en het was zonder twijfel een van haar minst favoriete maandagen ooit.

Ze keek in zijn bruine ogen. In de auto naar het vliegveld had hij het gehad over ‘afstand’ en ‘rust nemen’. Ze vroeg zich af of ze hem nog wel een afscheidskus kon geven. Hij wilde afstand, maar... niet van haar, toch?

Haar ogen prikten en ze slikte een keer. ‘Veel plezier.’ Ze veegde haar klamme handen af aan haar broek en ze gaven elkaar een ongemakkelijke knuffel.

Wel een kus, niet een kus? Wie gaf er in vredesnaam alleen een knuffel als haar vriend over een paar uur naar een ander continent vloog?

Geen van beiden zeiden ze iets. Dit was hopeloos.

Ze probeerde om niet te denken aan de beroving van eerder die zomer, de gebeurtenis die Niels naar Australië dreef. Aan het mes dat op zijn keel was gezet, terwijl zij ernaast stond. Aan het horloge dat hij maar een paar uur eerder van haar had gekregen. Hij had het nét niet snel genoeg losgemaakt.

Ze schudde haar hoofd. Hij had het niet uitgemaakt. Ze kon hem toch gewoon een kus geven?

Op het moment dat ze zich naar hem toe boog, schoof zijn moeder Annemarie haar aan de kant.

‘Dag, lieverd,’ zei ze terwijl ze hem stevig omhelsde.

Zijn vader sloeg hem op zijn schouder. ‘Pas goed op jezelf, Niels.’

Toch maar geen kus dan. Nog even en hij zat aan de andere kant van de wereld. Lusteloos stak ze haar hand de lucht in om naar hem te zwaaien.

‘Komt goed.’ Niels grijnsde en verdween door de poortjes van de douane.

Zijn ouders hadden altijd al gewild dat hij een tussenjaar nam, net zoals ze dat zelf vroeger hadden gedaan. Toen Niels eerder had gezegd dat hij meteen ging studeren, had zijn vader zelfs gevraagd of dat Olivia’s idee was.

Niels had haar vanochtend beloofd dat hij zou bellen zodra hij geland was. Daar hield ze zich aan vast. Hij ging niet voor eeuwig weg.

Over zes weken begonnen hun lessen aan de universiteit. Ze hoopte dat Niels van zijn tussenjaar een tussen-paar- weken maakte. Zodat hij op tijd terug zou zijn. Ze zouden samen Nederlands gaan studeren.

Met een zucht pakte ze haar telefoon uit haar jaszak. Ze had tweeënveertig berichten gemist in het Brooddeeg-groepsgesprek met haar vriendinnen. Ze scrolde erdoorheen.

Haar duimen hingen nog even boven het scherm, maar na drie pogingen drukte ze eindelijk op verzenden.

Olivia de Vries

Hij is vertrokken hoor

Noorse bosman

Nu maar hopen dat hij bij aankomst meteen gebeten wordt door een koala!!! Serieus, wie gaat er nu naar Australië zonder jou? 🐼

Sarisha 🌸

Gaat het een beetje?

Sarisha 🌸

@*Noorse bosman* koala's worden met uitsterven bedreigd. Ik denk niet dat ze daar in rijen klaarliggen om hem te bijten.

Noorse bosman

Je weet maar nooit!!! Volgens mijn zus kunnen ze een variant van chlamydia op mensen overdragen. Dan plassen ze zo over je heen! 🤢

Sarisha 🌸

Waarom denk je dat ze met uitsterven bedreigd worden? Naast alle bosbranden en zo? Chlamydia maakt die arme dieren dood of onvruchtbaar.

Sarisha 🌸

Het enige medicijn is antibiotica, maar daardoor kunnen ze geen eucalyptusbladeren meer eten 😞

Sarisha 🌸

Of, dat zegt het internet

Olivia de Vries

Moeten we het nu over soa's hebben?

The GIF Master

GIF

Blijkbaar waren er gifjes over chlamydia.

Noorse bosman

Kunnen we het er niet gewoon over eens zijn dat als Niels een dier was, hij een koala zou moeten zijn?? 😊

Olivia de Vries

Hij is niet zo slecht. Hij komt binnenkort terug

Noorse bosman

Natuurlijk

Noorse bosman

Hajar, kun je een gif sturen van een sloopkogel? Ik wil graag iemand die dat bord voor Oli haar kop sloopt...

The GIF Master

Waarom ben jij zo?

The GIF Master

GIF

Sarisha 🌻

@Olivia de Vries je mag me altijd bellen, ook hier in sunny Suriname

Olivia de Vries

Het komt echt goed

Ze drukte de chat weer weg omdat Annemarie haar arm aanraakte. En omdat Noor ondertussen al een paar minuten lang een spraakbericht aan het opnemen was.

Annemarie glimlachte. 'Ik dacht, ik knuffel hem maar even want anders

wordt het straks nog lastiger voor je. Gaat het een beetje?’

Olivia knikte. Niels’ vader, Aad, zocht naar de autosleutels. In het fletse licht van de vertrekhal leken zijn langzaam grijs wordende slapen grauw. Van tevoren hadden ze afgesproken dat Annemarie en Aad haar weer thuis zouden afzetten. Ze had nog nooit zonder Niels tijd met hen doorgebracht en het voelde bijzonder ongemakkelijk.

‘Gevonden,’ Aad stak een sleutelbos in de lucht.

Eigenlijk had ze helemaal geen zin om met hen mee te gaan. Vanuit haar ooghoek zag ze mensen naar de treinen lopen.

‘Ik hoef eigenlijk helemaal niet met jullie mee.’

‘Wat zeg je?’ Aad draaide zich naar haar om.

‘Ik ga naar mijn opa en oma. In Drenthe. Ik hoef niet met jullie mee.’ Ze greep haar tas wat steviger vast. Niels had hem net in de auto aan haar gegeven. Hij zat vol spullen die nog bij hem hadden gelegen. Waaronder een stapel shirts en truien die ze weleens was vergeten na het zwemmen.

‘Je grootouders?’ Annemarie fronste. ‘Maar daar heb je helemaal niets over gezegd.’

‘Ik heb het vanochtend pas met ze geregeld.’ Dat was niet waar. Ze had helemaal niets met haar opa en oma geregeld, maar dat was een zorg voor later. Ze wilde hier weg, nu. ‘Het is maar een klein stukje vanaf hier. Ik ben het gewend. Ik kan gewoon beneden op de intercity naar Groningen of Leeuwarden stappen.’

‘Een klein stukje? Hoe ver is het wel niet rijden naar Drenthe?’

‘Tweeënhalf uur.’

Annemarie keek haar onderzoekend aan. ‘Is dat waar je vroeger woonde?’

‘Ja, daar in de buurt.’ Olivia veegde een pluk haar uit haar gezicht. ‘Ze weten dat ik kom.’ Ze was even stil en toen de ouders van Niels niets zeiden, voegde ze eraan toe: ‘Bedankt voor het aanbod. Dag.’ Van over haar schouder zag ze dat Niels’ ouders haar niet achternaliepen.

Met grote passen liep ze naar het scherm met aankomst- en vertrektijden.

De trein naar Amsterdam vertrok over vijf minuten, maar... ze kon gewoon naar Drenthe gaan, toch? Dan had ze technisch gezien ook niet tegen Niels' ouders gelogen. Haar ogen dwaalden af naar de intercity naar Groningen. Nog tien minuten.

Opa of oma kon haar vast wel van het station ophalen.

Op station Zwolle sloeg de wind Olivia in het gezicht. Ze trok haar zomerjas dicht om zich heen en liep naar de andere kant van het station terwijl ze uitcheckte bij de ns. Ze had ondertussen drie keer geprobeerd om haar opa en oma te bellen, maar zonder succes.

De trein waarmee ze het laatste uur moest reizen, stopte gemiddeld om de vier minuten. En dus stapte ze dankbaar de stiltecoupé in. Het oudere koppel dat schuin tegenover haar zat, bleef echter met elkaar praten en dus zette ze haar muziek harder totdat ze niets anders hoorde dan Vance Joy.

Totdat ze bedacht dat Vance Joy een Australische zanger was en Niels nu naar Australië vloog. Niels. Ze wisselde naar Rihanna.

Met een schuin oog keek ze naar het aantal notificaties op haar telefoon. Ze had haar vader een berichtje gestuurd, maar dat had hij nog niet gelezen. Noor bleef ondertussen maar spraakberichten sturen. En hoewel het in Suriname nacht was, beantwoordde Sarisha ze allemaal. Waarschijnlijk de schuld van haar jetlag.

Olivia pakte haar laptop uit haar tas en zette die op het tafeltje voor haar.

De wifi in de trein was net goed genoeg om de laatste openstaande webpagina te laden: een lijst van studentenkamers in Amsterdam, waar ze samen zouden gaan wonen.

Toen Niels in de richting van de douane was gelopen, had ze de schram op zijn keel nog kunnen zien. Op wat contant geld na waren ze tijdens de beroving niets verloren, de overvaller was weggerend voordat Niels zijn horloge had kunnen afdoen. En toch voelde het alsof ze hem was kwijtgeraakt.

2

Na een uur stopte de trein in Emmen. Het station had maar twee sporen, ook al was het een van de grootste steden van Drenthe. Een voor de trein die naar Zwolle toe ging en een voor de trein die uit Zwolle terugkwam. Ze wist niet zeker of het kwam omdat de mensen hier praktisch waren of omdat bijvoorbeeld alleen de stad Amsterdam al bijna twee keer zoveel inwoners had als heel Drenthe.

Voordat Olivia met haar ouders naar Amsterdam was verhuisd, hadden ze in een klein dorpje in de buurt van Emmen gewoond. De omgeving was een doolhof van voormalige veenkoloniën in het midden van het vroegere Bourtangermoeras. Haar opa en oma woonden iets verderop.

De laatste keer dat ze op dit station stond, was toen ze nog in Emmen naar de middelbare school ging. Het was net iets minder dan vijftien kilometer fietsen geweest en daarom mocht ze in de winter soms met de bus.

De zon was inmiddels achter de wolken verdwenen en het begon te regenen terwijl ze het perron afliep. De zeegroene tas die ze van Niels had gekregen, sloeg tegen haar bovenbenen. Hij was er altijd van overtuigd geweest dat de stof van de tas blauw was.

Aan de andere kant van het station vertrok de bus naar Nederermerscheen. Het dorp waar haar opa en oma woonden. Ze miste Amsterdam al toen ze zich op het bankje bij de bushalte liet vallen en

erachter kwam dat de volgende bus pas over vijftig minuten vertrok. En dat het dak van het bushokje lek was.

Haar voeten tikten ongeduldig op de tegels terwijl ze om de paar tellen een blik op haar horloge wierp. Voor haar gevoel was ze ondertussen een kwartier verder, maar dat bleken... twee minuten. Geweldig.

Ze pakte haar telefoon uit haar jaszak en probeerde nog een keer opa en oma te bellen. In gesprek. Ze zuchtte en staarde naar de tegels voor zich, waar ineens twee afgetrapte sneakers waren verschenen.

‘Heb je een lift nodig?’ klonk het. ‘De volgende is een belbus, als je die niet een uur van tevoren hebt gebeld dan komt hij niet.’

Olivia schudde haar hoofd en hield haar ogen op haar telefoon gericht. Waarom belden haar opa en oma nu niet terug? ‘Ik red me wel.’

‘Weet je het zeker? Ik ben geen enge seriemoordenaar of zo.’

‘Wat?’ Fronsend keek ze op, recht in een gezicht vol zomersproeten. Het meisje voor haar droeg een gestreept t-shirt en daarover een geblokte blouse. Er hingen regendruppels in haar bruine krullen. En was dat...

‘Ik vroeg me al af wanneer je me zou herkennen,’ ze grijnsde. ‘Je opa en oma hebben helemaal niet gezegd dat je langs zou komen. We kunnen je zo afzetten. Hoe gaat het met je?’

‘Ja, nee, goed! O! Wat ben jij veranderd!’

‘Dat hoor ik vaker.’ Ilse lachte.

Met grote ogen keek ze naar het buurmeisje van haar opa en oma. Toen Olivia drie jaar geleden verhuisde had Ilse nog steil zwartgeverfd haar gehad, drie extra piercings en donker gestifte lippen. Ze sloeg haar armen om Ilse heen. ‘Ik had niet gedacht je hier al te zien.’

‘Nee, hè? Zo leuk! Ik kom net terug uit Leiden, daar ga ik na de zomer studeren.’

‘Toe maar. Geen herkansingen zeker?’

‘Alleen voor Engels, maar kom op, we moeten gaan. Pieter staat te wachten en anders wordt hij chagrijnig. Jij kunt voorin zitten als je wilt.’ Ze

pakte Olivia's tas op en liep richting de parkeerplaats. Daar stond alleen een zwarte Renault geparkeerd.

Terwijl Ilse hun tassen in de kofferbak gooide, schalde de stem van haar broer Pieter al boven de radio uit. 'Wie heb je nu weer opgepikt?'

'Olivia!'

'Huh?'

'Van de buren.'

'Zeg dat dan!' Hij draaide zich om en gooide de autodeur voor haar open. 'Hé, Olivia. Moet ik je bij je opa en oma afzetten?'

Ze glimlachte voorzichtig. 'Als dat kan. Het hoeft echt niet, hoor. Ik kan ook wel hier op de bus wachten. Ik bedoel, als het niet te veel moeite is?'

Pieter grinnikte. 'Niets veranderd dus.'

Terwijl ze instapte, kamde hij met zijn vingers door zijn blonde haren. In tegenstelling tot Ilse zag hij er nog precies zo uit als drie jaar geleden.

Ilse was ondertussen op de achterbank gaan zitten en hing tussen hen in. Ze keek van Pieter naar Olivia. 'Je gaat me niet vertellen dat je hem wél meteen herkende. Dat is gewoon lompe. Ik weet dat ik nog in mijn punk-fase zat toen jullie verhuisden, maar kom op.'

Voordat Ilse nog meer kon zeggen, reed Pieter de parkeerplaats af en gebaarde dat ze haar gordel om moest doen. Hij trok zo hard op dat ze weer naar de achterbank werd geduwd. Ze protesteerde luid.

'Ik zei toch dat je je gordel om moest doen.'

Het was alweer opgehouden met regenen en de zon scheen fel door de voorruit. Met zijn voet nog op het gaspedaal keek Pieter opzij. 'Dus, blijf je lang bij je opa en oma? Je opa vertelde me dat je Nederlands gaat studeren? Klopt dat? Samen met je vriend? Hoe heet hij ook alweer. Niek? Nico? Niels!'

Olivia vroeg zich af hoe veilig het was om uit een auto te springen die tachtig kilometer per uur reed. Toen antwoordde ze: 'Niels, inderdaad. Hij is op dit moment onderweg naar Australië, hij is gaan reizen.' De woorden prikten op haar tong.

‘O, wat doe je dan hier?’ Ilse hing weer met haar hoofd tussen Pieter en Olivia in.

‘Ilse.’ Pieter keek haar via de binnenspiegel aan.

‘Wat? Haar vriendje is naar Verweggistan vertrokken. Dan ga je ijs eten en series kijken. Niet op bezoek bij opa en oma.’ Ilse hield haar bruine ogen op Olivia gericht. ‘Hoelang zijn jullie al samen?’

Drenthe kende twee soorten dorpen: dorpen die gebouwd waren op het veen en dorpen die gebouwd waren op het zand. Mensen uit veendorpen als Nederermerscheen stonden er in de regio om bekend dat ze nogal direct waren. Ilse was daar geen uitzondering op.

Weer klonk Pieters stem waarschuwend door de auto, maar Olivia haalde haar schouders op. ‘Bijna twee jaar.’ Na een paar tellen voegde ze eraan toe: ‘Het is niet uit, hoor, hij wilde alleen wat afstand na... een aantal dingen.’

‘Ik dacht ook niet dat het uit was. Ik wilde gewoon zeggen... zolang je bij je opa en oma bent, mag je altijd bij ons langskomen. Ik vind het echt geen probleem om samen een bak ijs leeg te eten als je hem mist.’

Olivia slikte alleen maar en wreef in haar ogen. Waarom was ze nu weer zo overstuur, hij was niet dood of zo. Ze probeerde te lachen, maar toen dat niet lukte mompelde ze in plaats daarvan: ‘Het komt wel goed.’

Pieter wierp weer een korte blik opzij. ‘Hoelang ben je van plan bij je opa en oma te blijven?’

‘Dat heb ik nog niet echt met ze overlegd.’

Een halfuur later reden ze Nederermerscheen binnen. Een dorp gevormd door dezelfde drie-eenheid als veel andere dorpen: de kerk, voetbal en carnaval.

Ilse had de hele weg aan één stuk door gepraat over haar aankomende studie Sterrenkunde, het studentenhuis dat ze had bezocht in Leiden, het boek dat ze in de trein had gelezen – *Steeds verder weg* van Helena Fox – en hoe een van hun paarden vanochtend vlak voordat ze weg moest op haar

had geniesd, waardoor ze onder het snot had gezeten.

Aan de rand van het dorp vormden een stuk of tien boerderijen de grens met Duitsland. Haar opa en oma woonden in een van de eerste huizen en hadden naast honderd koeien ook een aantal hectare grond. Of, een aantal bunder, zoals opa zou zeggen.

Toen Pieter de oprit van haar opa en oma opreed, kwamen hun twee Duitse herders de garage al uit gerend. Pieter glimlachte en zette de auto stil terwijl de honden eromheen renden.

Als ze het zich goed herinnerde, hadden Pieter en Ilses ouders ook een herder maar geen Duitse. Een Mechelse. Of een Zwitserse misschien.

Ilse stapte als eerste uit en meteen sprong een van de herders tegen haar op. Toen ze hem aaide, kwispelde hij zo hard dat zijn staart bij elke beweging tegen de auto sloeg. Ze opende de kofferbak. Met haar hand al op het portier, draaide Olivia zich haastig nog even naar Pieter toe. ‘Dank je wel voor de lift!’ Ze stapte uit de auto en nam haar tas van Ilse aan. ‘En jij bedankt dat je me hebt gered op het station.’

‘Geen probleem. Ik wil sowieso altijd ijs eten. O, en zaterdag is er een schuurfeest! Zolang je opa en oma hier wonen, ben je zover ingeburgerd dat je gewoon móét komen. Stuur me gewoon een berichtje als er iets is, oké? Je hebt mijn nummer.’

Pieter liet de motor draaien. ‘Il, wil je naar huis lopen?’

Ilse lachte. ‘Tot snel!’

Olivia keek hoe de auto het erf af reed, tot een stem achter haar bromde: ‘Wat doe jij hier?’